

Arrest

nr. 81 547 van 23 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 oktober 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEVE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 mei 2010 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.2. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid nam op 3 oktober 2011 een beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [A.A.O.] geboren te Shumen, op (in) X van Bulgaarse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag tot verklaring van inschrijving als zelfstandige in op 02.04.2010 en verkreeg op 19.05.2010 de E-kaart. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan, Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene intussen totaal gewijzigd is.

Uit onderzoek blijkt dat betrokkene als zelfstandige was tewerkgesteld. Betrokkene verkreeg zijn inschrijving op basis van deze zelfstandige activiteit. Na navraag bij sociaal verzekeraar voor zelfstandigen Partena blijkt dat betrokkene aangesloten was van 27.05.2010 tot 26.05.2010. Hieruit kunnen we besluiten dat betrokkene vanaf 26.05.2010 geen zelfstandige activiteit meer uitoefende. Bijgevolg voldoet betrokkene niet meer aan de in art 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980 gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als zelfstandige.

Hij voldoet als Bulgaarse werknemer ook niet aan de voorwaarden opgenomen in art.69 sexies van het KB van 08.10.1980 betreffende de overgangsbepalingen (nl. 12 maanden tewerkstelling met geldige arbeidskaart en in legaal verblijf) om de verklaring van inschrijving te kunnen behouden. Betrokkene was in het bezit van een arbeidskaart geldig van 27.05.2010 tot 26.05.2011 maar uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene helemaal geen volledig jaar in legaal dienstverband is geweest (zie raadpleging databank van de RSZ waaruit blijkt gedurende welke periodes betrokkene in legaal dienstverband was). Van een nieuwe tewerkstelling met arbeidskaart B is sindsdien geen sprake meer (zie informatie in het administratief dossier). Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene kan evenmin in het bezit gesteld worden van een A-kaart overeenkomstig art 25/2 van het KB van 8.10.1981, bij gebrek aan huidige effectieve tewerkstelling met arbeidskaart “.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt: “Schending van artikel 42bis, §2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het verblijfsrecht van verzoeker moet beëindigd worden overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de Wet van 15.12.1980 omdat hij niet mee zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, van de Wet van 15.12.1980 aldus een bevel om het grondgebied te verlaten heeft uitgevaardigd. Terwijl artikel 42bis, § 2 van de Wet van 15.12.1980 bepaalt dat de burger van de Unie evenwel het verblijfsrecht behoudt zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1, in de volgende gevallen: (...). Verzoeker is van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken onterecht geen rekening heeft gehouden met voornoemde bepalingen van de wet van 15.12.1980. Verzoeker is namelijk van oordeel dat hij valt onder de bepalingen zoals opgenomen in artikel 42bis, §2, 3° van de Wet van 15.12. 1980. Verzoeker had een arbeidskaart gedurende de periode van 27 mei 2010 tot 26 mei 2011. Gedurende een lange periode was hij werkzaam bij de firma Pasana in Gent. Omwille van omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, is hij onvrijwillig werkloos geworden gedurende voornoemde periode van twaalf maanden. Verzoeker voegt hierbij een attest van zijn ontslag (C4) (stuk 10 verzoeker). Na zijn ontslag is hij op zoek gegaan naar werk. Verzoeker heeft zich vervolgens ook ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening (stukken 11, 12 en 14 verzoeker). Bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening, de VDAB, heeft verzoeker ook aangegeven desgevallend opnieuw aan de slag te willen gaan als zelfstandige (stuk 13 verzoeker). Verzoeker heeft dan ook alles in het werk gesteld en stelt nog steeds alles in het werk om een nieuwe tewerkstelling te zoeken. Hij heeft hiertoe een cursus Nederlands gevolgd en hij volgt momenteel opnieuw een cursus Nederlands (stuk 17 verzoeker). Verzoeker is derhalve van oordeel dat hij zich bevindt in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid in de eerste twaalf maanden, terwijl hij zich bovendien als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening heeft ingeschreven. Verzoeker raadpleegt in die zin ook regelmatig de vacatures op het internet met inbegrip van de knelpuntberoepen, verstuurt hij zijn CV naar verschillende bedrijven en is hij al een paar keer op sollicitatiegesprek geweest bij bepaalde bedrijven, doch tot op heden zonder resultaat. Verzoeker heeft in november 2011 ook een aanvraag ingediend voor een werkkaart, maar deze werd hem echter geweigerd gezien hij niet aan de voorwaarden zou voldoen (stuk 14 verzoeker). Verzoeker kan aldus aantonen dat hij op zoek is naar werk, terwijl hier geen rekening mee werd gehouden door de Dienst

Vreemdelingenzaken. In tegendeel. Niettegenstaande deze inspanningen van verzoeker, heeft de dienst Vreemdelingenzaken reeds op 3 oktober 2011 een beslissing genomen om het verblijf van verzoeker te beëindigen (stuk 2 verzoeker). Rekening houdend met de datum van deze beslissing (03.10.2010), is verzoeker van oordeel dat de Dienst van Vreemdelingenzaken artikel 42bis, § 2 van de Wet van 15.12.1980 heeft geschonden. Voornoemd artikel bepaalt immers dat verzoeker het statuut van werknemer nog ten minste zes maanden kon behouden. De beslissing om het verblijf van verzoeker te beëindigen is bijgevolg in strijd met de bepalingen van de wet van 15.12.1980 en meer specifiek artikel 42bis, § 2. Verzoeker bevond zich wel nog onder de voorwaarden om van een geldig verblijf in het land te kunnen genieten. Verzoeker had immers een arbeidskaart tot 26 mei 2011, zodat de termijn van zes maanden zoals deze bepaald in artikel 42bis van de Wet van 15.12. 1980, niet werd gerespecteerd. Indien rekening zou worden gehouden met de laatste dag waarop verzoeker heeft gewerkt, zijnde 10 maart 2011 om de termijn voor het behoud van zijn statuut te berekenen, heeft de Dienst voor Vreemdelingenbetwistingen ook in dit geval het desbetreffende wetsartikel geschonden. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zijn beslissing tot beëindiging van het verblijf immers genomen voordat de voorwaarden niet meer waren vervuld. Zoals gezegd dateert de beslissing namelijk van 3 oktober 2011, op een ogenblik dat er nog geen zes maanden verstreken waren. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dient derhalve nietig te worden verklaard. Verzoeker voldeed op het ogenblik van de beslissing wel nog aan de voorwaarden van artikel 40, §4 iuncto artikel 42bis van de Wet van 15.12.1980.”

2.1.2. Verzoeker betoogt dat zijn verblijfsecht niet kon worden beëindigd aangezien hij een arbeidskaart had tot 26 mei 2011. Hij verwijst hiervoor naar artikel 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt,

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven,

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding”.

Artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid bedoelde voorwaarde vervult en hij

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.”

2.1.3. Verzoeker heeft destijds een verblijfsrecht aangevraagd en verkregen als zelfstandige. Hij kan zich dus niet beroepen op de bepalingen van artikel 42 bis, §2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er bovendien niet in om aan te tonen dat hij aan één van bovenstaande voorwaarden voldoet.

Verzoeker toont niet aan dat hij één jaar heeft gewerkt en zich in een toestand bevindt van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden. Verzoeker verwijst naar de inspanningen die hij onderneemt om werk te vinden, doch dit gegeven doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker slaagt er niet in om een schending van artikel 42bis van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt: “Schending van de van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht, de redelijkheids- en zorgvuldigheidsplicht. Doordat de verantwoordelijke van de dienst Vreemdelingenzaken deze beslissing tot beëindiging van

het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten genomen heeft op basis van het feit dat verzoeker geen volledig jaar in legaal dienstverband zou zijn geweest (raadpleging databank RSZ) en dat van een nieuwe tewerkstelling met arbeidskaart sindsdien geen sprake meer zou zijn. Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken meer onderzoek had moeten instellen en wanneer hij deze gegevens zou verkregen hebben, hij wel degelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen. De Dienst heeft zich nu blijkbaar alleen gebaseerd op de loutere raadpleging van een databank zonder verzoeker hierover enige verduidelijking gevraagd te hebben. Hierdoor is er duidelijk sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker is dan ook van oordeel dat verweerder een onzorgvuldig onderzoek heeft geleverd naar de correcte en samenhangende feiten in het dossier van verzoeker. Hierdoor werd het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd en kreeg hij het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft echter niet voldoende kans had gekregen om de situatie toe te lichten. Bovendien heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken ook geen bijkomende documenten opgevraagd bij verzoeker of bij de Dienst voor Arbeidsbemiddeling of desgevallend bij het OCMW. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te nemen (RvSt. 11 juni 2002, nr. 107.624). Verzoeker houdt voor dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet met alle relevante elementen rekening heeft gehouden. De Raad van State neemt verder aan dat tegen niemand een ernstige maatregel, zoals de bestreden beslissing er één is, kan worden getroffen die steunt op het persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat verzoeker de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen" (cf. MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE, J., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Mechelen, 2002, 53 en onder meer Rv.St., THYS, nr. 24651 van 18 september 1984; TRANSPORT VAN GEYT, nr. 26787 van 26 juni 1986; GEMEENTE PITTEM, nr. 35439 van 10 juli 1990; REYNIERS, nr. 39156 van 3 april 1992; DE NIJS, nr. 53425 van 29 mei 1995; HERREMAS, nr. 61682 van 11 september 1996; VERACHTERT, nr. 66658 van 10 juni 1997; BRAEM; nr. 71064 van 26 januari 1998; VANDEVILLE, nr. 78645 van 10 februari 1999; BVBA NAPI, nr. 83496 van 16 november 1999; TOUNE, nr. 86190 van 23 maart 2000; GRAVET, nr. 88547 van 30 juni 2000; BVBA NEW SUCCES en PUT, nr. 97343 van 30 juni 2001.). Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (cf. SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31). Cf. R.v.St., REESKENS, nr. 20602, 30 september 1980, RW. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.): Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (Rv.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (Rv.St., THUIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W. 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43). Indien de Dienst voor Vreemdelingenzaken in casu meer onderzoek zou hebben uitgevoerd naar het feit of verzoeker al dan niet werkwilleg was, zou de Dienst hebben vastgesteld dat verzoeker wel degelijk nog werkwilleg was en naarstig op zoek was naar werk. Zoals hierboven reeds uitvoerig uiteengezet, legt verzoeker de nodige documenten voor waaruit blijkt dat hij was ingeschreven bij de VDAB en hij op zoek was naar werk (stukken 11 t.e.m. 17 verzoeker). Het is aldus duidelijk dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken de zorgvuldigheidsplicht terzake heeft geschonden, te meer gezien het hier in casu een beëindiging van het verblijf van verzoeker betreft. In dat geval mag worden aangenomen dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken zijn beslissingen des te meer met de nodige zorgvuldigheid behandeld. Dit is in casu echter niet gebeurd."

2.2.2. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden voor recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Verzoeker kon immers niet aantonen een legale zelfstandige activiteit uit te oefenen in het Rijk.

Verzoeker toont geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker beperkt zich tot de vage bewering dat de gemachtigde heeft nagelaten om een grondig onderzoek te voeren en zich louter heeft gebaseerd op een databank zonder hierover enige verduidelijking gevraagd te hebben. Verzoeker laat echter na om aan te tonen met welke elementen dan wel geen rekening zou zijn gehouden. Hij toont niet aan dat een aanvullend onderzoek een ander licht op de zaak zou kunnen werpen.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij betoogt dat hij had moeten worden gehoord alvorens hem de bestreden beslissing werd betekend. De bestreden beslissing houdt immers slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoeker op basis van een aanvraag.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

De werkwilgheid van verzoeker doet geen afbreuk aan het feit dat hij niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 42 bis vreemdelingenwet.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt: *"Schending van artikel 8 Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM): Doordat door de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om het grondgebied te verlaten, verzoeker de mogelijkheid ontnomen wordt om te blijven bij zijn partner en kinderen. Verzoeker kan, gescheiden van zijn naaste familieleden, onmogelijk een waardig en effectief leven leiden in Bulgarije. Terwijl artikel 8 EVRM de bescherming van het familie- en gezinsleven waarborgt. Als gevolg van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 03.10.2011 (bijlage 21), dient verzoeker immers het land te 8 verlaten en wordt verzoeker van zijn partner en kinderen met wie hij een hecht gezin vormt, gescheiden. Dit is een verregaande ingreep is op zijn recht op privé- en gezinsleven en maakt derhalve een schending uit van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel. Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt: (...). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het artikel 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel. Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet de te nemen maatregel getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving, namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Telkenmale moeten de belangen worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken. De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 03.10.2011 (bijlage 21), genomen ten aanzien van verzoeker, is in deze benadering niet proportioneel, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn naaste familieleden wonen (een familieleven welke hij onmogelijk nog in zijn land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van een dergelijke beslissing. Op grond van art 8 EVRM en de jurisdictie van het EHRM komt het bovendien aan de ouder toe een eigen verblijfsrecht toe te kennen zodat een volwaardig familie- en gezinsleven kan uitgebouwd worden. (Arbrb. Brussel 26 juni 2006, T. Vreemd., 2006, 422; Arbrb. Brussel 2 februari 2006. T. Vreemd.. 2006, 337). Het komt aldus aan verzoeker toe een volwaardig gezinsleven uit te bouwen. In casu is er wel degelijk sprake van het bestaan van een gezin en zou het een schending uitmaken van artikel 8 EVRM indien verzoeker het grondgebied zou moeten verlaten. Verzoeker heeft sedert 10 jaar een relatie met mevrouw Irina Huysein, met wie hij niet getrouwd is. Zij hebben samen gewoond in Bulgarije. In maart 2010 zijn ze samen naar België gekomen. Verzoeker*

woont dan ook sedert april 2010 samen met zijn partner in België (stuk 19 verzoeker). Samen hebben ze tweede dochters, Anie en Lyara. Volledigheidshalve wenst verzoeker op te merken dat op het stuk dat door hem wordt voorgelegd (het attest van gezinssamenstelling) staat vermeld dat Lyara Ognyanova, geboren op 20 maart 2011 de dochter zou zijn van verzoeker. Ook Ani Ognyanova, geboren op 14 oktober 2003 te Shumen (Bulgarije) is de dochter van verzoeker. Dit blijkt overigens uit de naam van het meisje. Ze draagt immers dezelfde naam als verzoeker, met name «Ognyanova Asenova». Het is ook dezelfde naam als haar zus, Lyara. Gezien Ani al geboren is in 2003, wordt hiermee ook aangetoond dat verzoeker reeds een langdurige relatie heeft met mevrouw Irina Huysein. Door het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt verzoeker evenwel de mogelijkheid ontnomen om zijn kinderen te zien opgroeien. Het betreft hier minderjarige kinderen zodat de gezinsband bijzonder hecht is tussen partijen. Verzoeker is van oordeel dat de relatie tussen hem en zijn bloed- en aanverwanten die in België verblijven dusdanig is dat hij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Er anders over beslissen zou eveneens een schending uitmaken van het proportionaliteitsbeginsel. Dat de beslissing om het verblijf van verzoeker te beëindigen en het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig is."

2.3.2. Artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.3.3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.3.4. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.3.5. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt

dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.3.6. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.3.7. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.3.8. Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij reeds 10 jaar een relatie heeft met mevrouw I. H., met wie hij twee dochters heeft. Dit gegeven wordt als dusdanig niet betwist.

2.3.9. Voorts betoogt verzoeker verder als volgt: *“Zij (verzoeker en partner) hebben samen gewoond in Bulgarije. In maart 2010 zijn ze samen naar België gekomen. Verzoeker woont dan ook sedert april 2010 samen met zijn partner in België”*.

2.3.10. Uit het administratief dossier blijkt dat naast verzoeker zelf, ook diens partner Mevr. I. H., alsook hun kinderen, allen van Bulgaarse nationaliteit zijn.

2.3.11. Wanneer het, zoals in casu, gaat om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. In voorliggend geval is het evenwel zo dat het verblijf van verzoekers partner en hun kinderen in België gelieerd was aan het verblijfsrecht dat verzoeker als zelfstandige genoot op basis van artikel 40 §4,1° van de vreemdelingenwet.

2.3.12. Verzoekers partner en diens kinderen hebben immers geen eigen of ander verblijfsrecht op grond waarvan deze geldig in het Rijk kunnen verblijven. Minstens blijkt dit niet uit het administratief dossier, noch uit het voorliggend verzoekschrift. Verzoeker voert geenszins aan dat zijn partner noch zijn kinderen zich kunnen beroepen op een ander grond voor een geldig verblijfsrecht. Gelet op het feit

dat verzoekers feitelijk gezin verblijfsrechtelijk van hem afhangt en gelet op het feit dat alle leden van verzoekers feitelijk gezin de Bulgaarse nationaliteit hebben, heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat verzoeker en zijn feitelijk gezin gescheiden worden. Verzoekers partner en kinderen kunnen deze immers vergezellen naar Bulgarije. Te meer nu verzoeker en zijn partner nog maar sinds maart 2010 aankwamen in het Rijk en er samenwonen sinds april 2010. Voor die tijd, woonden zij in Bulgarije. Het is dan ook niet onredelijk aan te nemen dat verzoeker en diens partner voldoende familie, vrienden en kennissen dienen te hebben in Bulgarije en het maatschappelijk leven in hun land van herkomst, waar verzoeker immers reeds ongeveer 28 jaar woonde, voldoende kennen. De bestreden beslissing houdt dus geen noodzakelijke scheiding in van verzoeker met zijn partner of hun kinderen.

2.3.13. In het licht van het voorgaande dient het bestuur dan ook niet over te gaan tot een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het E.V.R.M. Het bestuur is niet gehouden te motiveren over artikel 8 van het E.V.R.M. wanneer de bestreden beslissing geen scheiding van verzoeker en zijn feitelijk gezin inhoudt en het recht dat gewaarborgd wordt door artikel 8, 1° lid van het E.V.R.M. niet in het gedrang komt. Een schending van artikel 8 van het E.V.R.M. ligt hier niet voor.

2.3.14. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker in zijn betoog er niet in slaagt verzoeker om 'enige hinderpalen' op te werpen dewelke het aannemelijk zouden maken dat verzoeker geen gezinsleven, met zijn geheel feitelijk gezin, in Bulgarije zou kunnen uitoefenen.

2.3.15. De Raad herhaalt tenslotte in dat kader dat verzoeker reeds 28 jaar woonde in Bulgarije, zodoende kan aangenomen worden dat verzoeker er voldoende familie en vrienden heeft en de gewoonten en de werking van het land voldoende kent om er te verblijven. Verzoeker maakt minstens niet aannemelijk dat er hinderpalen voorhanden zijn dewelke hem een gezinsleven, met zijn gezin, in zijn land van herkomst onmogelijk maken. Verzoeker brengt dienaangaande ook geen enkel bewijsstuk of enig begin van bewijs bij. In casu toont verzoeker aldus niet aan dat hij zijn gezinsleven niet elders kan leiden. Het voorgaande temeer daar de partner en kinderen van verzoeker de Bulgaarse nationaliteit bezitten en dat hun 'inburgering' in het Rijk, met een duur van iets meer dan twee jaar, niet van die aard is dat ze danig lang is, dat een terugkeer naar Bulgarije onmogelijk of onredelijk is. Een schending van artikel 8 van het E.V.R.M. ligt in casu dan ook niet voor.

Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt: *"Schending van het motiveringsbeginsel (de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grond gebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het verblijfsrecht van verzoeker moet beëindigd worden omdat verzoeker niet meer zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 42bis, § 1 van de Wet van 15.12.1980. De Dienst houdt hierbij alleen rekening met opzoeken die hij heeft gedaan in het register van de RSZ. De andere voorwaarden van artikel 42bis e.v. van de Wet van 15.12.1980 worden niet nagegaan. Terwijl de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grond gebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot doel heeft verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze (RvSt. 6september 2002, nr. 110.071). Verzoeker is van oordeel dat de feitelijke overwegingen in de beslissing te weinig tot uiting komen. Zo wordt er niet naar verwezen dat verzoeker zich ingeschreven heeft bij de dienst voor arbeidsmiddeling, dat verzoeker samenwoont met een partner en dat hij kinderen heeft, zodat er sprake is van een hecht gezin. In die zin is verzoeker van oordeel dat de beslissing om het verblijfsrecht te beëindigen en de beslissing om het grondgebied te verlaten gebrekkig is gemotiveerd. Uit bovenstaand feitenrelaas blijkt namelijk dat verzoeker alles in het werk zet om werk te zoeken. Tot op heden is hij hier niet in geslaagd, doch door het volgen van een bijkomende cursus Nederlands, hoopt verzoeker meer kans te maken op het vinden van een nieuwe job. De motiveringsplicht wordt ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren. Het dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat hij momenteel geen werk meer zou uitoefenen, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is. Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door*

verweerder. Verzoeker merkt tenslotte nog op dat hij volledig ter goeder trouw is nu hij werkwilbig is en hij in België op zoek is naar een tewerkstelling als werknemer (cf. inschrijvingsbewijzen VDAB)."

2.4.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De bestreden beslissing is afdoende met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn verblijfsrecht werd beëindigd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Verzoeker herhaalt dat hij werk zoekt en dat zijn verblijfsrecht om deze reden niet kan worden beëindigd. De Raad verwijst naar de bespreking van de vorige middelen. Verzoeker heeft een verblijfsrecht aangevraagd en verkregen als zelfstandige. Indien hij thans meent in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht als werknemer/werkzoekende, staat het hem vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen. Hij kan niet dienstig ontkennen dat hij niet aan de voorwaarden voldoet om een verblijfsrecht te genieten op basis van het zelfstandigenstatuut.

Het vierde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC